ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια από τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἕνας τους ὅμως ἔλεγε ὅτι εἶχε δῆ μιὰ σκοτεινὴ σιλουέττα νὰ περνάει μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ σιλουέττα αὐτὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἦταν ἄλλη παρὰ τοῦ κόμητος Κανδάλ, τυλιγμένου στὸ μανδύα του.

Γιὰ τὸ Γαβριήλ Λαχερπὲ ἤξεραν ὅτι ὁ μασορίτης ὁ κορασίσιος τοῦ ἔδειχνε μεγάλη ἐμπιστοσύνη, ἀλλά, κατέθεταν, ὅτι ὁ κύριός τους ξαφνιάστηκε πολὺ ὅταν, τῇ στιγμῇ ποὺ θέλησε νὰ ξεπνίση γιὰ τὸ Ταλισμάνδο, εἶδε ὅτι ὁ ὑπηρέτης του ἀπουσιάζε. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς καταθέσεως ἐβεβαιώνετο ἐξαιρετικὰ ἡ θέσις τοῦ Λαχερπέ. Ἀσφαλῶς—ἐπίστευαν οἱ δικασταὶ—ἦταν συνένοχος τοῦ κόμητος Κανδάλ. Ἀλλωστε ὁ Οὐγολίνος ἐβεβαίωνε ὅτι εἶχε δῆ δυὸ προσωπιδοφόρους.

Κατόπιν ἐκλήθη ἀπὸ τὸ δικαστήριο καὶ ὁ δήμιος τῆς Βαζας γιὰ νὰ καταθέση καὶ αὐτὸς ὅτι ἤξερε. Αὐτὸς κατέθεσε ὅτι εἶχε δῆ τὸν κόμητα στὸν πύργο καὶ νὰ μιλάη μάλιστα μὲ τὸ Λαχερπέ. Ἐπρόσθεσε ὅμως ὅτι παρ' ὅλα ταῦτα, ὅσο ἀναμφισβήτητες καὶ ἂν φαινόντουσαν ἡ ἀκριβείας τῆς ἐποχῆς τοῦ κόμητος, αὐτὸς δὲν τὸν θεωροῦσε ὡς ἔνοχο.

— Τριάντα χρόνια, κύριοι, εἶπε, ἐξασφῶ τὸ τρομερὸ ἐπάγγελμά μου. Πολλοὶ ἐγκληματίαι καὶ δυσεύρετοι καὶ πολλοὶ ἀθῶοι μεταξὺ αὐτῶν, περάσαν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι ξέρω κάπως τοὺς ἀνθρώπους. Λοιπὸν πιστεύω καὶ θὰ ἔβαζα τὸ χέρι μου ἐπάνω στὸ εὐαγγέλιο, ὅτι ὁ κόμης Κανδάλ εἶνε ἀθῶος καὶ ὅτι ἔπεσε θῦμα κάποιας τραγικῆς μοίρας.

— Καλά, εἶπε ἐρωτᾶ ὁ Πρόεδρος.

Μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ δημίου ἡ συνεδρίασις διεκόπη, γιὰ νὰ ἐπαναληφθῆ τὴν ἑπομένη. Ὁ κόμης Κανδάλ ὡδηγήθηκε στὴ φυλακή του καὶ ὁ ἄτυχης Γαβριήλ Λαχερπὲ σ' ἕνα κελί, τὸ ὁποῖο εἶχε γιὰ κρεββάτι μιὰ καὶ μόνη σανίδα!

Ὅταν ὁ Λαχερπὲ ἄφησε τὸν δεσμοφύλακα νὰ κλειδώνη τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ του καὶ ν' ἀπομακρύνεται, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ κλαίη...

Ἦταν ἀθῶος. Κι' ὅμως τὰ σοῦ τὸν κατηγορήσαν κι' αὐτὲς γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ μαρκησίου, ὅπως κατηγορεῖται καὶ τὸν κόμητα. Ποιός σατανᾶς λοιπὸν εἶχε ἐπιπράξει τόσο τεχνικὴ τὴ δολοφονία αὐτή;

Ὁ δύσκολος Λαχερπὲ τὰ εἶχε χαμένα. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη τίποτα. Καὶ σκεφτόνω, φοβόταν. Φοβόταν τὴν τιμωρία ποὺ θὰ τοῦ ἐπέβαλαν γιὰ κάτι ποὺ δὲν εἶχε κάμει γιὰ μιὰ ἐγκληματικὴ πρᾶξι, ποὺ δὲν θὰ τολμοῦσε οὔτε νὰ τὴν συλλογιστῆ...

Ἔξαφνα, ἐνῶ ἦταν βυθισμένος στὶς σκέψεις αὐτές, ἀνεπήδησε ἔντρομος. Ἄκουσε τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ του νὰ τρίζη. Ποιὰ ἦταν τέτοια ὥρα;...

Τὸν ἀκολουθοῦσε ἕνας φρουρὸς μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι...

ΟΠΟΥ Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ ΔΕΣΤΡΑΔΕΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κ' ἕνας ἄνθρωπος μὲ κατεβασμένο τὸ καπέλλο ὡς τὰ φρύδια καὶ ζωσμένος ὡς τὴ μέση μὲ τὲν μανδύα του μπῆκε στὸ κελί. Τὸν ἀκολουθοῦσε ἕνας φρουρός, μὲ τὸ ἔπλο στὲν ὦμο κ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι.

Ὁ Λαχερπὲ αἰσθάνθηκε ἀνατριχίλα σ' ὅλο του τὸ κορμί, βλέποντας τὸν μυστηριώδη αὐτὸν ἐπισκέπτην του. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ φρουρὸς ἄφησε τὸ φανάρι του καὶ βγῆκε ἀπ' ἔξω κλείνοντας τὴν πόρτα.

Ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης καὶ ὁ Γαβριὴλ Λαχερπὲ ἔμειναν μόνοι, ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο. Ὁ δύσκολος φυλακισμένος δὲν ἔβλεπε παρὰ τὰ μάτια τοῦ ἀγνώστου, ποὺ λάμπαν σὰν μάτια φειδιοῦ, κάτω ἀπ' τὸν γεῦρο τοῦ καπέλλου του.

Τέλος ὁ ἄγνωστος κατέβασε λίγο τὸν μανδύα του, ξεσκέπασε τὸ μισὸ του πρόσωπο καὶ ρώτησε τὸν Λαχερπέ:

— Μὲ γνωρίζεις;

— Σὲ γνωρίζω, ἀπάντησε ἀτάραχα ὁ Γαβριήλ,

— Ξέρεις ὅτι εἶμαι ὁ δικαστής σου;

— Τὸ ξέρω.

— Ὅτι εἶμαι ὁ ἱεροεξετασιής;

— Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω.

— Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θὰ γνωρίζης, εἶνε ὅτι κατεδικάσθης.

— Καταδικάσθηκα;

— Ναί, ξαναεῖπε ὁ ἱεροεξετασιής, καταδικάσθηκες ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Θεοῦ.

— Οἱ ἄνθρωποι μπορεῖ νὰ μὲ ἀδικήσουν, ἀλλὰ ὁ Θεὸς μὲ δικαιώνει γιατὶ εἶμαι ἀθῶος, εἶπαν ὁ Λαχερπέ.

— Λές ψέματα, φώναξε ὁ ἱεροεξετασιής. Ἔχεις βεμένα τὰ χέρια σου μὲ ἀνθρώπινο αἷμα!

— Ὄχι ἑκατὸ φορὲς ὄχι! διεμαρτυρήθη ὁ Λαχερπέ.

— Ἂν δὲν εἶσαι σὺ λοιπὸν ὁ δολοφόνος, τότε ποιὸς εἶνε; Μή πως εἶνε ὁ συνένοχός σου ὁ κόμης;

— Καὶ τί δύο εἴμασσε ἀθῶοι. Αὐτὸ τὸ ὁρκίζομαι στὴν αἰώνια ζωή;

— Γιατί πσίρνεις ψεύτικο ὅρκο μὲ τόση ἀναίδεια; Κι' ἂν παραδεχθοῦμε τὴν ἀθωότητά σου, πῶς μπορεῖς νὰ ξέρης ὅτι ὁ κόμης Κανδὸλ δὲν εἶνε ὁ δολοφόνος;

— Ὁ Κανδὸλ εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ κάθε μικρότητα, πολὺ περισσότερο λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα.

— Τσφλέ! τὸν ὑπερασπίζεσαι λοιπόν; Καὶ ἂν σοῦλεγα ὅτι αὐτὸς σὲ κατηγορεῖ;...

— Κατηγορεῖ ἐμένα;

— Ναί γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ.

Ὁ Λαχερπὲ δοκίμασε μιὰ φεβρὴ ἐκλογή. Ἕνας ἀπότομος κλονισμὸς τῶν μελῶν του, τὸν ἔκανε νὰ ὁκνεσθοχορήση. Συγχύσεως μιὰ ἔκφρασι τρόμου καὶ φρίκης ζωγραφήθηκε στὸ πρόσωπό του. Σκέφθηκε ὅμως σχεδὸν ἀμέσως.

— Ὁ σατανᾶς μὲ βάζει σὲ δοκιμασία, εἶπε. Δὲν σᾶ, πιστεύω, ὄχι!

— Τολμᾶς σὺ νὰ μοῦ λές κατὰ πρόσωπο ὅτι δὲν μὲ πιστεύεις;

— Ναί, τολμῶ.

— Δυστυχισμένε! Θέλεις λοιπὸν ν' ἀποθάνης;

— Εἶμαι ἄνθρωπος καὶ φοβοῦμαι τὸ θάνατο. Κανεὶς ὅμως στὲν πόρο δὲν θὰ μπορέση νὰ μὲ κάνη νὰ πιστέψω, ὅτι ὁ κόμης Κανδὸλ ἔγινε κατήγορός μου. Ξέρει πολὺ καλά, ὅτι εἶμαι ἀθῶος!

— Ἄκουσε λοιπόν. Τώρα μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ κελί τῆς φυλακῆς του, εἶπε ψεύδόμενος ὁ ἱεροεξετασιής. Στὴν ἀνάκρισι ποὺ ἔγινε δὲν μὲν μᾶς εἶπε βεβαία: «Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Λαχερπὲ εἶνε ἔνοχος» εἶπεν ὅμως: «Δὲν ξέρω, ἴσως ὁ Λαχερπὲ νὰ ἐγκληματίσε». Ἀν' τὴν ὥρα ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὸν πύργο, δὲν τὸν ἐλυπήθη μειά... Ἴσως ἀπὸ ἀφοσίωσή του μεγάλη σὲ οἰκογένειά μου, τὰ ἐβολοράτσε τὸν μαρκήσιο γιὰ νὰ μὲ σώση. Αὐτὸ εἶνε δυνατό, εἶνε πιθανό.

— Ὁ κόμης τὰ λέει αὐτά; ρώτησε πάλι ὁ Γαβριήλ.

Δὲν σοῦ ἀλλάζω οὔτε μιὰ λέξι του.

— Ὁ Θεὸς ἂς τὸν εὐσπλαχνισθῆ, ἴσως ὁ φόβος τοῦ θανάτου νὰ τὸν ἔκανε νὰ μιλήση ἔτσι!

Πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο τρομερώτερο ἀπὸ αὐτόν! ἐπέτρεψε ὁ ἱεροεξετασιής.

— Ποιό; ρώτησεν ὁ Λαχερπέ.

— Τὰ βασανιστήρια!

Ὁ φυλακισμένος στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς λέξεως ἔγινε κατάχλωμος. Σκάνδε ἔβρυσε ὅμως καὶ τὸ μέτωπό του.

— Ναί τὰ βασανιστήρια, ξαναεῖπε ὁ ἱεροδίκης, τὰ βασανιστήρια μὲ τὰ σχοινιά τους, τὰ κορφιά, τὶς στρέβλες καὶ τὰ πυρακτωμένα τρυπάνια, τὰ βραχιόλια καὶ τὰ σεφτάνια ποὺ σφίγγουν τὸ κεφάλι μέχρι διορρήξεως! Τὰ βασανιστήρια ποὺ ξεριζώνουν τὰ νύχια, κόβνε τὶς σάρκες, στραβώνουν τὰ κόκκαλα καὶ τὰ χέρια καὶ κόβουν τὰ κόκκαλα τὰ ξεπεκοῦντα μέσ' ἀπὸ τὸ κρέας. Καταλαβαίνεις;

— Καταλαβαίνω, ὅτι ὁ κόμης φοβήθηκε ὅταν τοῦ εἴπατε ὅλ' αὐτὰ καὶ μ' ἐγκατέλειψε. Τὸν συγχαρῶ ὅμως...

Ὁ ἱεροεξετασιής ἔκανε μιὰ χειρονομία ὀργῆς.

— Προσπάθησε νὰ σώσης τὸν ἑαυτό σου, εἶπε μ' ἕνα κακεντρεχὲς γέλιο, γιατὶ ὁ κόμης σὲ κατέστρεψε. Ἂν δὲν περιμένουν αὐτὲν τὰ βασανιστήρια περιμένουν ὅμως ἐσένα. Ἔλα νὰ δῆς τί σὲ περιμένει.

Ὁ Λάζαρος Δεστραδὲς ἐκάλεσε ἀμέσως μὲ δυνατὴ φωνὴ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔσπεκαν ἔξω ἀπὸ τὸ κελί. Συγχρόνως ὁ κρότος τῶν σίδερων, ποὺ ἀκουγόταν, ἔγινε δυνατώτερος. Τέσσερες ἄνδρες μπῆκαν μέσα.

— Σήκω ἀτάνω καὶ προχώρει! διέταξε τὸν φυλακισμένο ὁ ἱεροεξετασιής.

Ὁ Γαβριὴλ σηκώθηκε σὰν ὑπνοβάτης. Ἀλλὰ ὁ τρόμος τοῦ παρέλυε τὰ γόνατα καὶ τὸν ἔκανε νὰ τρεκλίζη. Οἱ βοηθοὶ τοῦ δημίου τὸν ἔπιασαν τότε καὶ σχεδὸν σέρνοντάς τον, τὸν ἔφεραν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, στὸ «θάλαμο τῶν βασάνων». Ἐκεῖ οἱ τέσσερες ἄνδρες τὸν ἄφησαν καὶ ὁ Γαβριὴλ μὴ ἔχοντας πειὰ κανένα στήριγμα, γονάτισε.

— Θεέ μου! εἶπε σταυρώνοντας τὰ χέρια του, Θεέ μου λυπήσου με!

Τὰ ἀνατριχιαστικὰ καὶ ἀποτρόπαια μηχανήματα, ποὺ εἶχεν ἐπινοήσει ἡ ἐφευρετικὴ βαρβαρότης τοῦ μεσαίωνος, ἔλαμπαν ἀποίσια κάτω ἀπὸ τὸ φῶς, πέντε ἢ ἕξη πυρσῶν ποὺ κρατοῦσαν σιδερένια χέρια μπηγμένα στοὺς τοίχους. Ἡ ὁλοκόκκινες φλόγες τοῦ ρετσινιοῦ ποὺ κοιγότανε ἔδιναν στὰ σίδερα μιὰ αἱματόχρωμη ἀντανάκλασι.

(Ἀκολουθεῖ)